

ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД міста КИЄВА

01030, м.Київ, вул.Б.Хмельницького,44-В, тел. (044) 284-18-98, E-mail: inbox@ki.arbitr.gov.ua

РІШЕННЯ ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

м. Київ

04.04.2019

Справа № 910/1435/19

за позовом Товариства з обмеженою відповідальністю «ВКФ «Амос»
до Аграрного фонду
про стягнення 2.189.414,39 грн.

Суддя Сівакова В.В.
секретар судового засідання Кимлик Ю.В.

за участю представників сторін:

від позивача Дорошенко А.О., ордер серії КВ № 418344 від 02.04.2019
від відповідача не з'явився

СУТЬ СПОРУ :

15.02.2018 до Господарського суду міста Києва надійшла позовна заява Публічного акціонерного товариства «Державна продовольчо-зернова корпорація України» до Публічного акціонерного товариства «Аграрний фонд» про стягнення 55.720,48 грн.

Позовні вимоги обґрунтовані тим, що між сторонами було укладено договір складського зберігання цукру № 1 ц від 30.01.2014, відповідно до умов якого, позивачем було прийнято на зберігання цукор за фактичною вагою 59.278 тонн 655 кг. Сторонами було погоджено ціну договору, яка становить 740.983,19 грн, в тому числі 123.497,20 грн ПДВ. 31.12.2015 вказаний договір припинив свою дію, проте відповідач по теперішній час повністю не забрав свого майна з приміщень позивача. Пунктом 4.7. договору зберігання передбачено, що термін сплати коштів за надання послуг за зберігання – не пізніше 25 числа місяця, наступного за розрахунками. Позивачем було направлено на адресу відповідача акти виконаних робіт за квітень-грудень 2018 року, проте відповідачем свої зобов'язання по оплаті не виконано. За наслідками обшуків, проведених Генеральною прокуратурою України в складських приміщеннях позивача, цукор-пісок, який належить відповідачу, визнано речовим доказом та частково вилучено. Залишок цукру-піску, який досі знаходиться на зберіганні позивача становить 18.512 тонн 855 кг. З метою досудового врегулювання заборгованості позивач звертався до відповідача з письмовими вимогами про сплату за фактичне надання послуг, на які відповідачем відповіді не надано та заборгованість не погашено. Враховуючи викладене, позивач звернувся до суду з вимогою стягнути з відповідача 2.189.414,39 грн, з яких 2.082.696,21 грн основного боргу, 79.500,18 грн інфляційних втрат та 3% річних у розмірі 27.218,00 грн.

Ухвалою Господарського суду міста Києва від 12.02.2019 відкрито провадження у справі № 910/1435/19; прийнято позовну заяву до розгляду; розгляд справи вирішено здійснювати в порядку загального позовного провадження; підготовче засідання призначено на 05.03.2019.

Даною ухвалою суду зобов'язано відповідача протягом п'ятнадцяти днів з дня вручення даної ухвали подати суду відзив на позов в порядку ст. 165 Господарського

процесуального кодексу України з доданням доказів, що підтверджують обставини викладені в ньому, та докази направлення цих документів позивачу.

У відповідності до ст. 242 Господарського процесуального кодексу України ухвалу про відкриття провадження у справі від 12.02.2019 було направлено відповідачу рекомендованою кореспонденцією з повідомленням про вручення за № 0103049540748 за адресою, що зазначена в позовній заяві, а саме: 01001, м. Київ, вул. Грінченка, 1, яка згідно витягу з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань є місцезнаходженням відповідача.

Відповідач ухвалу суду від 12.02.2019, надіслану за вказаною вище адресою, отримав 14.02.2019, що підтверджується наявним в матеріалах справи повідомленням про вручення поштового відправлення за № 0103049540748.

01.03.2019 до Господарського суду міста Києва надійшла зустрічна позовна заява Аграрного фонду до Товариства з обмеженою відповідальністю «ВКФ «Амос» про стягнення 416.539,24 грн штрафних санкцій у відповідності до ст. 231 Господарського кодексу України за неналежне надання послуг зберігання за договором складського зберігання цукру № 1 ц від 30.01.2014.

05.03.2019 позивачем до суду подано клопотання про відкладення розгляду справи.

Ухвалою Господарського суду міста Києва № 910/1435/19 від 05.03.2019 зустрічну позовну заяву і додані до неї документи повернуто.

Ухвалою Господарського суду міста Києва № 910/1435/19 від 05.03.2019, у зв'язку з нез'явленням в судові засідання представників сторін, підготовче засідання відкладено на 14.03.2019.

14.03.2019 відповідачем до суду подано відзив на позовну заяву, в якому проти задоволення позовних вимог заперечує в повному обсязі.

Оскільки відповідач ухвалу суду від 12.02.2019 отримав 14.02.2019 тому він мав подати відзив на позову заяву до 01.03.2019 включно.

Отже відповідачем пропущено процесуальний строк для звернення до суду з відзивом на позовну заяву.

Відповідно до ст. 118 Господарського процесуального кодексу України право на вчинення процесуальних дій втрачається із закінченням встановленого законом або призначеного судом строку.

Заяви, скарги і документи, подані після закінчення процесуальних строків, залишаються без розгляду, крім випадків, передбачених цим Кодексом.

З огляду на викладене, поданий відповідачем відзив на позовну заяву залишається судом без розгляду.

14.03.2019 відповідачем до суду подано клопотання про розгляд справи за відсутності представника відповідача.

В підготовчому засіданні 14.03.2019 судом постановлено ухвалу на місці, не виходячи до нарадчої кімнати, у відповідності до ст.ст. 182, 185 Господарського процесуального кодексу України, про закриття підготовчого провадження та призначення справи до судового розгляду по суті на 04.04.2019.

19.03.2019 відповідачем до суду подано клопотання про повернення судового збору, сплаченого за розгляд зустрічного позову в розмірі 6.248,10 грн.

Позивач в судовому засіданні 04.04.2019 позовні вимоги підтримав повністю.

Відповідач в судові засідання 04.04.2019 не з'явився.

Відповідач належним чином повідомлений про призначення справи до розгляду в засіданні господарського суду, про час і місце його проведення, оскільки

У відповідності до ст. 242 Господарського процесуального кодексу України ухвалу від 14.03.2019 було направлено відповідачу рекомендованою кореспонденцією з повідомленням про вручення за № 0103049652317 за адресою: 01001, м. Київ, вул. Грінченка, 1.

Відповідно до п. 3 ч. 6 ст. 242 Господарського процесуального кодексу України днем вручення судового рішення є день проставлення у поштовому повідомленні відмітки про вручення судового рішення.

Відповідач ухвалу суду від 14.03.2019, надіслану за вказаною вище адресою, отримав 18.03.2019, що підтверджується наявним в матеріалах справи рекомендованим повідомленням про вручення поштового відправлення за № 0103049652317.

В судовому засіданні 04.04.2019 відповідно до ст. 240 Господарського процесуального кодексу України оголошено вступну та резолютивну частини рішення.

Розглянувши матеріали справи та заслухавши пояснення представників учасників справи, Господарський суд міста Києва

ВСТАНОВИВ:

30.01.2014 між Товариством з обмеженою відповідальністю «ВКФ «Амос» (зберігач, позивач) та Аграрним фондом (поклажодавець, відповідач) укладено договір складського зберігання № 1ц (далі - договір).

Відповідно до п. 1.1 договору поклажодавець передає, а зберігач приймає цукор на відповідальне відокремлене зберігання згідно ДСТУ 4245:2003 за фактичною вагою в кількості 59278 тонн 655 кг, якість якого відповідає ДСТУ 4623:2006, упакованого (масою нетто 50,00 кг) в поліпропіленові мішки з поліетиленовими або поліпропіленовими мішками-вкладками, у кількості 1185573 штуки, а також 1 неповний мішок, в якому 5 кг (далі - цукор).

Згідно з п. 1.2 договору прийняття цукру на зберігання та видача його поклажодавцеві посвідчується актом передавання-приймання, який є невід'ємною частиною цього договору.

Відповідно до п. 1.3 договору фактичне місце зберігання цукру: Київська область, м. Бровари, вул. Підприємницька, 22.

Як вбачається з матеріалів справи згідно акту передавання-приймання від 31.01.2014 відповідач передав на зберігання позивачу цукор-пісок загальною кількістю 59.276,655 тонн.

Спір виник в зв'язку з тим, що відповідач в порушення взятих на себе зобов'язань за договором оплати послуг зберігання цукру у період з квітня по грудень 2018 року не здійснив, у зв'язку з чим виникла заборгованість та нараховані інфляційні втрати і 3% річних.

Оцінюючи подані докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному і об'єктивному розгляді всіх обставин справи в їх сукупності, суд вважає, що вимоги позивача підлягають частковому задоволенню з наступних підстав.

Відповідно до абзацу 2 ч. 1 ст. 193 Господарського кодексу України до виконання господарських договорів застосовуються відповідні положення Цивільного кодексу України з урахуванням особливостей, передбачених цим кодексом.

Відповідно до ст. 509 Цивільного кодексу України зобов'язанням є правовідношення, в якому одна сторона (боржник) зобов'язана вчинити на користь другої сторони (кредитора) певну дію (передати майно, виконати роботу, надати послугу, сплатити гроші тощо) або утриматися від певної дії, а кредитор має право вимагати від боржника виконання його обов'язку. Зобов'язання виникають з підстав, встановлених статтею 11 цього Кодексу.

Згідно з п. 2 ст. 11 Цивільного кодексу України підставами виникнення цивільних прав та обов'язків, зокрема, є договори та інші правочини.

Відповідно до ст. 626 Цивільного кодексу України, договором є домовленість двох або більше сторін, спрямована на встановлення, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків. Договір є двостороннім, якщо правами та обов'язками наділені обидві сторони договору.

Згідно ст. 627 Цивільного кодексу України встановлено, що відповідно до ст. 6 цього Кодексу сторони є вільними в укладенні договору, виборі контрагента та визначенні умов договору з урахуванням вимог цього Кодексу, інших актів цивільного законодавства, звичаїв ділового обороту, вимог розумності та справедливості.

Стаття 936 Цивільного кодексу України встановлює, що за договором зберігання одна сторона (зберігач) зобов'язується зберігати річ, яка передана їй другою стороною (поклажодавцем), і повернути її поклажодавцеві у схоронності.

Згідно з ст. 628 Цивільного кодексу України зміст договору становлять умови, визначені на розсуд сторін і погодженні ними, та умови, які є обов'язковими відповідно до актів цивільного законодавства.

Пунктом 5.1 договору закріплено строки зберігання цукру – до пред'явлення вимоги поклажодавцем.

Відповідно до п. 8.1 договору він укладений і набирає чинності з моменту підписання сторонами та скріплення печатками і діє до 31.12.2014, але у будь-якому випадку до повного виконання сторонами своїх зобов'язань у повному обсязі.

Додатковим договором від 31.12.2014 до договору внесено зміни та встановлено строк дії договору до 31.12.2015, але у будь-якому випадку до повного виконання сторонами своїх зобов'язань у повному обсязі.

Як вбачається із матеріалів справи та не заперечується сторонами, строк дії договору закінчився, однак вимогу про повернення переданого на зберігання цукру відповідач не пред'являв, у зв'язку з чим цукор залишається на відповідальному зберіганні у позивача.

Згідно з п. 3.6. договору відповідач зобов'язаний своєчасно відшкодовувати витрати за наданні йому послуги на підставі актів, зміст та форма яких відповідають чинному законодавству України, в межах коштів, передбачених Законом України «Про Державний бюджет України» на відповідний рік.

Згідно з п. 4.2 договору тариф за надання послуг по зберіганню становить 12,50 грн за 1 тону в місяць з урахуванням ПДВ.

Згідно з п. 4.6 договору ціна договору на 2014 рік становить 740.983,19 грн, в т.ч ПДВ – 123.497,20 грн.

Ціна договору передбачена п. 4.6 договору обумовлюється умовами п. 4.2 даного договору, а саме 12,50 грн за 1 тону цукру x 59.278,655 тонн переданої кількості цукру = 740.983,19 грн.

Відповідно до ст. 946 Цивільного кодексу України якщо поклажодавець після закінчення строку договору зберігання не забрав річ, він зобов'язаний внести плату за весь фактичний час її зберігання.

Рішенням Господарського суду міста Києва від 26.10.2017 у справі № 910/13771/17 стягнуто з відповідача на користь позивача 2.129.089,02 грн за послуги зберігання 28387,855 тонн цукру за період з 01.01.2017 по 30.06.2017. Вказаним рішенням суду встановлено, що на відповідальному зберіганні позивача станом на 30.06.2017 знаходився цукор у кількості 28.387,855 тонн.

Постановою Київського апеляційного господарського суду від 14.12.2017 рішення Господарського суду міста Києва у справі № 910/13771/17 від 26.10.2017 залишено без змін.

Рішенням Господарського суду міста Києва № 910/603/18 від 25.06.2018 стягнуто з відповідача на користь позивача 938.137,87 грн за надані послуги зберігання цукру за липень 2017 року (зберігання 28.387,855 тонн), за серпень 2017 року (від 28.387,855 до 23.570,355 тонн) та за вересень 2017 року (від 23.055,355 до 18.512,855 тонн).

Постановою Північного апеляційного господарського суду від 28.11.2018 рішення Господарського суду міста Києва № 910/603/18 від 25.06.2018 залишено без змін.

Рішенням Господарського суду міста Києва у справі № 910/8578/18 від 12.09.2018 встановлено, що обома сторонами визнано, що за період з серпня 2017 року по вересень 2017 року на підставі біржових контрактів відповідачем було реалізовано 9.875 тонн цукру. Встановлено, що на відповідальному зберіганні позивача станом на жовтень 2017 року знаходилося 18.512,855 тонн цукру. В рішенні вказано, що посилення відповідача на розбіжності в 22 тонни із даними позивача через відсутність одного протоколу приймання-передачі речових доказів під час вилучення цукру в межах кримінального провадження, та що кількість вилученого цукру відображена в листі Генеральної прокуратури України від 24.06.2016 № 17/1/4-28229-16, судом відхилено, оскільки вказаний лист був предметом дослідження судом при розгляді справи № 910/13771/17, рішенням в якій встановлено

надання позивачем послуг по зберіганню саме 28387,855 тонн цукру.

Даним рішенням суду стягнуто з відповідача на користь позивача 1.388.464,14 грн боргу за надані послуги зберігання 18.512,855 тонн цукру за період з жовтня 2017 року по березень 2018 року.

Постановою Північного апеляційного господарського суду від 06.12.2018 рішення Господарського суду міста Києва у справі № 910/8578/18 від 12.09.2018 залишено без змін.

Відповідно до ч. 4 ст. 75 Господарського процесуального кодексу України обставини, встановлені рішенням суду в господарській, цивільній або адміністративній справі, що набрало законної сили, не доказуються при розгляді іншої справи, у якій беруть участь ті самі особи або особа, стосовно якої встановлено ці обставини, якщо інше не встановлено законом.

Оскільки іншого не підтверджено сторонами, з квітня по грудень 2018 року на відповідальному зберіганні у позивача перебував цукор в розмірі 18512,855 тонн вартість зберігання якого за місяць з врахуванням п. 4.2 договору становить: $18.512,855 \times 12,50 \text{ грн} = 231.410,69 \text{ грн}$.

Позивачем було складено акти виконаних робіт № 70 від 30.04.2018 на суму 231.410,69 грн, № 71 від 31.05.2018 на суму 231.410,69 грн, № 85 від 30.06.2018 на суму 231.410,69 грн, № 127 від 31.07.2018 на суму 231.410,69 грн, № 128 від 31.08.2018 на суму 231.410,69 грн, № 129 від 30.09.2018 на суму 231.410,69 грн, № 145 від 31.10.2018 на суму 231.410,69 грн, № 146 від 30.11.2018 на суму 231.410,69 грн, № 176 від 31.12.2018 на суму 231.410,69 грн, та розрахунки обсягів коштів за зберігання об'єктів державного цінового регулювання за період з квітня по грудень 2018 року, що є додатками до вказаних актів.

Зазначені акти та розрахунки були надіслані позивачем на адресу відповідача разом з вимогами про сплату заборгованості № 199 від 02.07.2018, № 210 від 16.10.2018, № 18/01/19 від 18.01.2019, що підтверджується наявними у справі належними доказами відправлення (поштовими квитанціями та описами вкладення у цінний лист від 26.07.2018, 18.10.2018 та від 22.01.2019).

Проте відповідач вказані акти та розрахунки не підписав та не повернув позивачу.

Згідно з п. 4.7 договору термін сплати коштів та надання послуг за зберігання – не пізніше 25 числа місяця наступного за розрахунковим.

Матеріали справи свідчать, що відповідач не виконав зобов'язання по сплаті наданих послуг зберігання за період з квітня по грудень 2018 року у повному обсязі, в результаті чого виникла заборгованість перед позивачем, яка становить 2.082.696,21 грн.

Згідно зі ст. 629 Цивільного кодексу України, договір є обов'язковим до виконання сторонами.

Відповідно до ст. 525 Цивільного кодексу України, одностороння відмова від зобов'язання або одностороння зміна його умов не допускається, якщо інше не встановлено договором або законом.

Статтею 526 Цивільного кодексу України передбачено, що зобов'язання має виконуватись належним чином відповідно до умов договору та вимог Цивільного кодексу України, інших актів цивільного законодавства, а за відсутності таких умов та вимог – відповідно до звичаїв ділового обороту або інших вимог, що звичайно ставляться.

Згідно п. 1 ст. 193 Господарського кодексу України суб'єкти господарювання та інші учасники господарських відносин повинні виконувати господарські зобов'язання належним чином відповідно до закону, інших правових актів, договору, а за відсутності конкретних вимог щодо виконання зобов'язання – відповідно до вимог, що у певних умовах звичайно ставляться.

Відповідно до п. 7 ст. 193 Господарського кодексу України не допускаються одностороння відмова від виконання зобов'язань, крім випадків, передбачених законом, а також відмова від виконання або відстрочка виконання з мотиву, що зобов'язання другої сторони за іншим договором не було виконано належним чином.

З огляду на викладене, вимоги позивача про стягнення з відповідача заборгованості за надані послуги зберігання майна за період з квітня по грудень 2018 року в розмірі 2.082.696,21 грн є обґрунтованими і підлягають задоволенню у повному обсязі.

Пункт 1 статті 612 Цивільного кодексу України визначає що боржник вважається таким, що прострочив, якщо він не приступив до виконання зобов'язання або не виконав його у строк, встановлений договором або законом.

Матеріалами справи підтверджується що відповідач, в порушення умов договору, у визначений строк зобов'язання по сплаті наданих послуг зберігання не здійснив, а отже є таким, що прострочив виконання зобов'язання.

В зв'язку з тим, що відповідач припустився прострочення по сплаті наданих послуг зберігання, позивач на підставі ст. 625 Цивільного кодексу України просить суд стягнути з відповідача 79.500,18 грн інфляційних втрат та 27.218,00 грн - 3% річних.

Відповідно до ст. 625 Цивільного кодексу України боржник не звільняється від відповідальності за неможливість виконання грошового зобов'язання. Боржник, який прострочив виконання грошового зобов'язання, на вимогу кредитора зобов'язаний сплатити суму боргу з урахуванням встановленого індексу інфляції за весь час прострочення, а також три проценти річних від простроченої суми, якщо інший розмір процентів не встановлений договором або законом.

Виходячи із положень зазначеної норми, наслідки прострочення боржником грошового зобов'язання у вигляді інфляційного нарахування на суму боргу та 3% річних, якщо інший розмір процентів не встановлений договором або законом, не є санкціями, а виступають способом захисту майнового права та інтересу, який полягає у відшкодуванні матеріальних втрат кредитора від знецінення грошових коштів внаслідок інфляційних процесів та отриманні компенсації (плати) від боржника за користування утримуваними ним грошовими коштами, належними до сплати кредитором, а тому ці кошти нараховуються незалежно від вини боржника.

Умовами договору інший розмір процентів не визначений.

Суд приходить до висновку про задоволення вимог позивача щодо стягнення з відповідача 79.500,18 грн інфляційних втрат.

За результатами здійснення судом власного перерахунку 3% річних складають 23.014,26 грн (розрахунок знаходиться в матеріалах справи).

Суд приходить до висновку про задоволення вимог позивача щодо стягнення з відповідача 23.014,26 грн – 3% річних.

В іншій частині позовних вимог про стягнення 3% річних в позові слід відмовити, оскільки розрахунок здійснений з порушення норм чинного законодавства України, зокрема невірно визначено період прострочення нарахування. Так, позивач початком прострочення визначає перше число місяця наступного за звітним, тоді як з урахуванням п. 4.7 договору має обчислюватись з 26 числа місяця наступного за звітним.

Згідно з ст. 74 Господарського процесуального кодексу України кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог або заперечень.

Відповідачем не спростовано належними засобами доказування обставин, на які посилається позивач в обґрунтування своїх позовних вимог.

Зважаючи на вищевказане, позовні вимоги Товариства з обмеженою відповідальністю «ВКФ «Амос» є обґрунтованими та такими, що підлягають задоволенню частково.

Витрати по сплаті судового збору, відповідно до ст. 129 Господарського процесуального кодексу України, підлягають стягненню з відповідача на користь позивача пропорційно розміру задоволених позовних вимог.

Керуючись ст. ст. 129, ст.ст. 231, 237, 238, 240 ГПК України,-

ВИРІШИВ:

1. Позов задовольнити частково.
2. Стягнути з Аграрного фонду (01001, м. Київ, вул. Б.Грінченка, 1, код ЄДРПОУ 33642855) на користь Товариства з обмеженою відповідальністю «ВКФ «Амос» (07400,

Київська область, м. Бровари, вул. Підприємницька, 22, код ЄДРПОУ 34899817) 2.082.696 (два мільйона вісімдесят дві тисячі шістсот дев'яносто шість) грн 21 коп. основного боргу, 79.500 (сімдесят дев'ять тисяч п'ятсот) грн. 18 коп. інфляційних втрат, 23.014 (двадцять три тисячі чотирнадцять) грн 26 коп. – 3% річних, 32.778 (тридцять дві тисячі сімсот сімдесят вісім) грн 15 коп. витрат по сплаті судового збору.

3. В іншій частині позову відмовити повністю.

Відповідно до частини 1 статті 241 Господарського процесуального кодексу України рішення господарського суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги, якщо апеляційну скаргу не було подано.

Апеляційна скарга на рішення суду подається протягом двадцяти днів з дня його проголошення. Якщо в судовому засіданні було оголошено лише вступну та резолютивну частини рішення суду, або у разі розгляду справи (вирішення питання) без повідомлення (виклику) учасників справи, зазначений строк обчислюється з дня складення повного судового рішення (частина 1 статті 256 Господарського процесуального кодексу України).

Повне рішення складено 22.04.2019.

Суддя

В.В.Сівакова

